

напуснато отъ вторитѣ си родители, тъй като бѣше съвършено изтощено отъ гладъ и жажда.

Тя бѣше покрита съ красива перошина, само шията и главата ѝ бѣха съвсѣмъ проскубани отъ врабцитѣ—нападатели.

Нещастната животинка ни най-малко не се противи, когато я взехъ въ ржцѣ, за да я занеса у дома си, да я отгледамъ. Помислихъ си, че вмѣсто червейчета най-добра храна за нея ще бжде ситно накълцано месо, размѣсено съ черъ хлѣбъ. Ала моето хранениче не искаше нищо да вземе. Макаръ и да бѣше прѣмрѣло отъ гладъ, не искаше да си отвори устата. За мене не оставаше нищо друго, освѣнъ да почна да го храня насила. И почнахъ да правя това на всѣки половинъ часъ, безъ да гледамъ на отчаяното му съпротивление. Сжщо така, кукувичето не искаше да стои въ кафезъ; туря ли го на открито, на края на една голѣма кошница, то стоеше кротко по цѣлъ часъ.

Слѣдъ нѣколко дни моето хранениче почна да се поправя и дори стана силна, юнашка птица. И не можеше вече да се удържи въ стаята. Тогава азъ го пустилахъ и то отлетѣ далече, много далече и се скри отъ моитѣ очи. Азъ бѣхъ увѣренъ, че тя сега може вече сама да си намира храна. Жаль ми е само, че тя не изказа никаква благодарностъ, за дѣто ѝ помогнахъ въ нещастieto.

Двѣ парички.

Вижте, двѣ парички имамъ,
Чичо ми ги даде;
Но сега кждѣ отивамъ,
Кой ще ми обади?

Щомъ си шапката нахлупя,
Тичамъ на дюкяна:
Съ тѣхъ мустаци ще си купя,—
Вече мжжъ ще стана.

В. Ив. Стояновъ